

Nic

Nic

Aragon

Schrijver: Aragon
Coverontwerp: Blackmore Productions
Redactie: Nanda Weiland
© 2020 Aragon

Voor Jard en Eileen

Inhoudsopgave

3. 1978 juli. Nic is 3 jaar	9
5. 1979 september. Nic is in augustus 5 jaar geworden.....	17
7. 1981 september. Nic is in augustus 7 jaar geworden.....	51
11. 1985 september. Nic is in augustus 11 jaar geworden.....	99
13. 1987 september. Nic is in augustus 13 jaar geworden.....	135
17. 1991 september. Nic is 17 jaar geworden.....	179
Referenties	231

3. 1978 juli. Nic is 3 jaar

Nic stond in de steeg naast het huis van zijn grootouders. Hij keek de straat in. Het waren allemaal grote huizen die alleen stonden. Cherie, de au pair, was naar de markt boodschappen doen. Hij draaide zich om en deed wat hij graag deed; de stoeptegels gebruiken om te tellen. Het tegelpad liep voorbij het achterhuis tot en met de deur naar de veranda, 55 tegels, 5 x 11. Pats. In een keer, niet verder te verkleinen. Elf en dat vijf keer. Hij telde elf tegels en dat nog vier keer. Soms kwam hij niet uit dan liep hij terug en begon opnieuw. Nu kwam hij precies uit. Er waren veel manieren om te tellen deze was makkelijk. De zon scheen in zijn gezicht. De tuin liep tegen het kanaal aan en aan de andere kant van het kanaal waren weilanden.

Hij draaide zich om en telde elf tegels. Hij bleef staan en keek naar het begin van de steeg dan de stoep, de weg, het grasperk, de weg, de stoep en een steeg tussen de huizen aan de overkant. Hij draaide in het rond en begon opnieuw te tellen maar nu telde hij tot vier en dan een tegel terug, drie, en weer een vooruit, dan een vooruit, vijf, en een terug. Dan weer vier vooruit en een terug, zeven en weer vooruit. Niet negen want dat is drie keer drie. Zo telde hij steeds vier vooruit, een terug en vooruit en een vooruit en terug. Zo kwam hij bij elf en dertien. Niet vijftien want dat is vijf keer drie. Wel zeventien.

‘Aan de kant.’ Victor reed met zijn fiets van achteren tegen Nic aan en hij viel tegen de muur.

‘Imbeciel. Idioot. Kijk uit je doppen. Kluns.’ En weg was Victor. Hij had niet opgelet. Victor was uit de zijdeur gekomen en had zijn fiets gepakt. Victor was veel in het huis.

Vorige keer had hij tot drie geteld, een terug en een vooruit en een vooruit en een terug. Twee, vier, vijf, zeven, acht, tien, elf en dertien. Hij was gestopt dat was geen mooie reeks.

Zijn rechterhand was geschaafd en bloedde. Ook zijn elleboog was pijnlijk en de rechterkant van zijn voorhoofd bonkte. Vier, acht en tien vond hij harde getallen. Via de veranda ging hij de keukendeur in.

In de keuken bleef hij staan. Hij wilde op de divan langs de muur liggen maar eerst pleisters.

De pleisters waren in de verbanddoos in de kast in de gang. Op het aanrecht lag een rol keukenpapier. Hij scheurde wat af en wikkelde dat om zijn hand.

Hij mocht niet in de gang komen maar over een maand werd hij vier. Raar hard getal. Hij deed zacht de gangdeur open en liep naar de kast.

Voorzichtig pakte hij de verbanddoos en deed de gangdeur weer open. Een windvlaag. Een pijnlijke rechterhand en een volle linkerhand en met een klap die de wanden deed trillen, viel de deur weer dicht. Een, vier, negen, zestien, vijftwintig. Hij stond doodstil te wachten toen boven een deur open sloeg.

‘Wat is dit?’ vroeg de harde snauwende stem van de moeder. Hij keek de trap op en daar stond ze. Groot, een bleek gezicht, met plakkerig piekhaar, boven een roze kamerjas.

‘Ben jij weer aan het klunzen. Is er iets wat je goed kan doen? Achterlijke idioot. Hou die deur beter vast.’

Langzaam richtte hij zijn ogen recht in haar ogen. Zesendertig, negenenveertig, vierenzestig. Hij zag kwaadheid, afkeer en minachting. Ze gaf nog een gillende diepe schreeuw.

‘Je weet dat ik niet wil dat je me zo ziet.’ Ze draaide zich om en even later hoorde hij hoe zij haar deur dicht sloeg. Eenentachtig, honderd.

‘Ik haat je.’ Dat klonk door de deur en muren heen. Honderdeenentwintig. Met de verbanddoos onder zijn rechterarm deed hij met zijn linkerhand de gangdeur open en weer achter zich dicht. Hij legde de verbanddoos op de eettafel en ging zitten. Zijn handen trilden te erg om pleisters te kunnen knippen. Alles trilde. In zijn hoofd deed het zeer.

Cherie was waarschijnlijk op weg terug. Hij deed zijn ogen dicht en begon opnieuw. Een, vier, negen, zestien, vijftwintig, zesendertig, negenenveertig. Langzamer.

De misselijkheid golfde over hem heen. Hij rende naar het toilet maar hoefde niet over te geven. Hij poetste zijn tanden en ging weer aan tafel zitten.

Opnieuw. Een. Vier. Zestien. Vijf. En. Twintig. Zes. En. Dertig.

‘Mon cher. Qu’est-ce que se passe?’

Cherie met haar armen vol boodschappen stond in de keukendeur opening. Cherie had haar met bruine krullen en bruine ogen. De liefste ogen van de wereld vooral als ze ook lachte. Nu lachte ze niet.

Nic sprong overeind en plofte weer neer. Zijn benen trilden te erg.

‘Cherie, het is niets,’ zei Nic in het Frans.

Cherie gaf Liza en Nic al vier maanden iedere dag Franse les. En ze stond erop Frans te spreken.

Ze legde de boodschappen op het aanrecht en nam zijn hoofd tussen haar handen om goed naar de hoofdwond te kunnen kijken.

‘Een schaafwond. Die hoeft alleen even schoon. Laat je hand eens zien.’

De wond begon opnieuw te bloeden toen ze het keukenpapier weghaalde.

‘Dat is niet erg.’ Ze depte de wond. ‘Zo bloedt die schoon.’

Hij hield zijn elleboog omhoog zodat ze daar ook naar kon kijken.

‘Ook een schaafwond. Wat is er gebeurd?’

Hij keek in haar ogen. Hij wilde niet liegen tegen Cherie. Hij wilde ook Victor’s naam niet noemen.

‘Kom even bij het aanrecht staan.’

Ze vroeg of hij hoofdpijn had en nog veel meer vragen werden in het Frans op hem afgevuurd.

Het ging compleet langs hem heen.

Met een schone keukendoek waste ze zijn hand, zijn elleboog en zijn hoofd. Ze verzorgde zijn plekken met jodium en pleisters.

Ze ruimde de verbanddoos op en pakte de telefoon.

Nic telde in zijn hoofd. Un, deux, trois tot twintig en dan de tientallen.

‘Dag Liza, met Cherie. Monsieur Nic heeft gezelschap nodig.’

Het was even stil: ‘Tot zo.’

Liza liep de veranda op en kwam de keukendeur binnen. Nic zat er met de rug naar toe.

Voordat ze iets kon zeggen begon Cherie:

‘Monsieur ici zegt dat het niets is en wil ook niet vertellen wat er gebeurd is.’

Nic draaide zich om en keek naar Liza. Ijsblauwe ogen, witblond haar in een vlecht en een lange rok, dat was wat hem altijd opviel als hij naar Liza keek. Liza woonde in het huis naast hun, haar moeder was de dokter. Liza was elf, ze was zijn babysit geweest. Als Cherie een avond ergens heen moest was ze zijn oppas.

Ze had hem leren rekenen, lezen en schrijven toen hij bijna drie was. Delen, vermenigvuldigen, de tafels, de breuken en de percentages. Nog steeds gaf ze hem les. Vanmiddag na de Franse les met Cherie zouden ze bezig met lezen. Begrijpend lezen.

Ze legde haar rugzak met de lesboeken op een stoel.

Die ogen keken naar de pleister op zijn hoofd en naar zijn hand. Hij liet haar ook de pleister op zijn elleboog zien.

Ze gaf hem een kusje op zijn hoofd. Hij trilde nog steeds.

‘Ben je koud? Ben je misselijk? Heb je hoofdpijn? Ben je duizelig?’

‘Ik tril zo. Ook een beetje misselijk maar dat is over. Hoofdpijn. Ik ben erg moe. Ik zie niet goed.’

‘Ben je ook buiten bewustzijn geweest?’

Met een keukenpapier veegde ze zijn ogen droog. Nic keek naar Liza.

‘Je bent je moeder aan het doen.’

‘Ik wil graag dat je even meeloopt naar haar.’

Nic schudde zijn hoofd en kneep gauw zijn ogen dicht want dat deed zeer. Zijn wangen waren nat. Hij vroeg zich af of hij nu huilde. Dat voelde anders.

Liza stond bij de telefoon.

‘Mam, Nic heeft zijn hoofd gestoten. Hij is duizelig en wil niet mee naar jou. Wil je wel komen kijken?’

‘Ik ga op de divan liggen.’

Cherie sloeg een arm om heen. Zijn lichaam schokte. Ze wilde hem helpen. Liza aan de andere kant. Hij deed zijn ogen dicht en telde; un, deux, trois, quatre, cinq.

De divan lag zacht. Cherie en Liza keken hem bezorgd aan.

Hij ging rechtop zitten.

Cherie keek hem strak in de ogen.

‘Liggen blijven terwijl ik thee zet.’

Liza ging naast hem zitten en hield zijn handen zacht vast. Cherie zette water op voor thee.

Zo zaten ze nog steeds toen Liza's moeder binnenkwam en ernaast kwam zitten.

'Mag ik je onderzoeken?' vroeg ze in het Nederlands, terwijl ze zijn linkerpols omhoog hield. Hij stak zijn pols verder naar haar.

'Wat is je naam?'

'Nic.'

'Waar ben je?'

'Thuis. Op de divan.'

'Wie ben ik?'

'De moeder van Liza.'

'Knijp eens met je linkerhand.'

'Rechterhand.' Dat deed hij alleen met de vingers.

'Wuif eens met je linkervoet.' Hij wuifde met zijn rechervoet. Ze keek opeens scherp naar hem.

'Nic.'

Hij bewoog zijn linkervoet.

Uit haar tas had ze een apparaat gehaald waarmee ze nu in zijn ogen keek.

'Wil je voor mij naar de keukendeur lopen en weer terug?'

Nic stond op en liep wat trillend naar de deur en weer terug.

'Zonet trilde ik helemaal. Dat valt nu wel weer mee.'

Hij ging weer zitten. Als hij maar niet aan de moeder en aan Victor dacht dan viel het trillen wel mee.

Liza's moeder borg alles weer op in haar tas.

'Het is niet ernstig. Maar als je erg misselijk wordt, begint te zweten of je niet lekker voelt, moet je wel opletten en me weer bellen.'

Ze pakte de deken die bij het voeteneind van de divan lag.

'Ga maar liggen. Even slapen is nu wel goed voor je.'

'We hebben nu Franse les en daarna leesles.'

'Vanmiddag niet meer. Morgen weer.'

Cherie en Liza knikten met hun hoofden.

'We kunnen wel een keer overslaan,' vond Liza.

Cherie zette de thee en de bekers op tafel.

‘Wil jij ook thee, mon cher?’

Nic schudde zijn hoofd, ging liggen en trok de deken over zich heen. Hij voelde nog dat Cherie hem een kus gaf. En toen nog een kus. Hij rook dat die van Liza kwam. En in het geroezemoes van hun gesprek viel hij in slaap.

Nic werd wakker. Hij hield zijn ogen dicht. Hij lag nog steeds op de divan onder de deken. Er lag iemand achter hem met de hand op zijn borst. Liza. Hij hoorde Cherie in de keuken groenten aan het snijden en de keukenklok tikte heel vertrouwd. Zo kon hij wel blijven liggen.

‘Ik weet dat je wakker bent. Moeder zei dat ik je ieder uur even wakker moest maken. En dat ik je goed in de gaten moest houden.’

Met zijn hand op haar hand viel hij weer weg.

‘Moules frites,’ kondigde Cherie aan.

De tafel was gedekt. Voor drie personen.

‘Mijn moeder vond het goed als ik bleef eten,’ zei Liza.

Liza en Cherie lachten. Nic giechelde en deed een hand voor zijn mond.

Moules frites hoorde bij Liza’s en Nics favoriete eten.

‘Hoe is het met mon cher? Niet misselijk meer?’ Cherie grijnsde.

‘Nee hoor, helemaal over.’

Zoveel als hij dacht, kon hij niet op. Een keer opscheppen was genoeg.

Cherie vertelde dat ze een nieuw boek had besteld om Frans te leren. Ze had besloten een moeilijker boek te gebruiken.

‘Is dat een boek dat ze ook op het atheneum gebruiken?’ vroeg Liza. Ze ging na de vakantie naar het atheneum.

‘Ik denk het niet. Het is een Frans boek. Ze gebruiken het in Frankrijk.’

Nic telde dit keer niet de mosselen of de frietjes. Hij genoot van iedere hap. Hij kauwde goed. Cherie had gezegd dat het belangrijk was om goed te kauwen. Een mossel, een frietje.

Er werd op de gangdeur geklopt. Hij ging direct open.

Oma Em. Indringende blauwe ogen keken hem rechtstreeks aan.

‘Wat ruikt dat hier heerlijk.’

Cherie ging gelijk staan, wat nerveus en in gebroken Nederlands bood ze oma wat aan.

‘U wilt ook wat proeven?’

‘Jullie spreken toch Frans onderling?’ vroeg oma in het Frans.

Ze bleef Nic aankijken en hij bleef rustig terugkijken. Het was leuk geweest, maar nu was de spanning te snijden. Ook Liza bleef heen en weer kijken tussen zijn oma en hem.

‘Nee bedankt, we hebben al gegeten.’

Een. Twee. Vier. Acht. Zestien. Tweeëndertig. Vieren.

‘Wat is er gebeurd vanmiddag?’

Nic kon kiezen. Bracht hij de moeder en Victor in deze situatie of niet. Hij wilde niet dat zij ook deze situaties verstoorden. Als hij zich dat voorstelde voelde hij een misselijkheid vanuit zijn buik omhoog komen.

Zestig. Honderdachtentwintig. Tweehonderdzesenvijftig. Nic keek recht in de ogen van zijn oma en zei niets.

Oma zuchtte en keek naar Liza en Cherie. Nic bleef naar oma kijken. Liza en Cherie wisten het ook niet. Liza keek oma rustig in de ogen en zei niets. Cherie werd onrustig en toen oma naar haar keek haalde ze haar schouders op en gooide haar handen op. Cherie noemde dat haar Gallic shrug.

Oma zuchtte diep en zei: ‘Dag Nic. Dag lieve, lieve Nic. Ik val direct maar met de deur in huis. Helemaal niet beleefd. Nee. In plaats van jou eerst te groeten en vragen hoe het met jou was. Of je nog pijn had. Ik was alleen maar bezig met je moeder. Je moeder was helemaal overstuurd. Ze wilde niet eten. Niet praten. Ja, fluisteren met Victor.’

Vijfhonderdentwaalf. Eenduizendvierentwintig. Het hielp als hij de getallen in letters had in zijn hoofd, niet in cijfers.

Tweeduizendachtenveertig.

‘Dag oma, Cherie had heerlijke moules frites gemaakt met een lekkere salade en we hebben heerlijk gegeten. We hadden ook stokbrood met kruidenboter. Ik vind het lekker om brood in het vocht te deppen. Liza houdt ook erg van moules frites en mocht van haar moeder hier blijven

eten. Het was erg gezellig. Opa en u zijn ook altijd van harte welkom.’
Zijn stem klonk monotoon en afgemeten.

Oma keek hem aan. Zoveel had hij nog niet eerder gezegd in haar aanwezigheid. Verbazing en ongeloof.

‘Wat zei je?’ vroeg ze.

Hij had gezegd wat hij te zeggen had en ze had hem goed verstaan.
Vierduizendzesennegentig. Dit hielp wel. Hij trilde veel minder en hoefde ook niet weg te kijken. Achtduizendeenhonderdentweënnegentig.

‘Dan lijkt het me heerlijk om de volgende keer met moules frites mee te eten.’

‘O ja. Graag.’ Opa Cor stond in de deur te grijnzen. Zijn stropdas was af en hij had een sigaar die niet brandde in zijn rechterhand. Zijn ogen die anders altijd straalden keken nu bezorgd naar Nic.

‘Dag Nic. Dag dames. Nic, wat zie je er uit. Allemaal pleisters, joh. Wat is er met jou gebeurd?’

Opa deed hetzelfde als oma, maar wel veel slimmer. De gezelligheid was weg. Hij wilde nog steeds niets over Victor zeggen. En al helemaal niets over de moeder. Oma en opa waren als ze thuis waren altijd bij de moeder. Gelukkig had hij Cherie en Liza. Liza.

Zestienduizenddriehonderdvierentachtig. Zijn hoofd was zwaar. Hij ging naar de divan en ging onder de deken liggen.

Zestienduizenddriehonderdvierentachtig. Hij hoorde Liza uitleggen over Cherie en de pleisters, over haar moeder en over hoe ze hem vanaf nu ieder uur wakker wilde maken.

5. 1979 september. Nic is in augustus 5 jaar geworden

Donderdagmiddag

Hij had op school de hele dag al stil voor zich uit gekeken. Nou ja school. Het tweede jaar van de kleuterschool. Nu zat hij op een kruk aan het keukenblad naar buiten te kijken. Wolken gleden langzaam voorbij. Het was moeilijk een wolk te volgen. Hij veranderde vaak van vorm, loste op of ging samen met een andere wolk. En volgde hij dan nog dezelfde wolk of was dat een nieuwe wolk? Daar waaierte weer een wolk uit elkaar. Hij zocht een nieuwe wolk op.

Opa had het koetshuis gerenoveerd en daar woonde nu een mevrouw. Mevrouw Vong. Dat stond op het naamkaartje bij haar voordeur. A. Vong. Ze deed 's morgens een soort gymnastiek in de tuin. Heel langzaam. Nic van Linde zo heette hij op school. Iedere morgen werden de namen voorgelezen. Zijn naam was een boom.

Nic deed zijn ogen dicht. Als hij voorzichtig ademhaalde kon hij naar het licht in zijn hoofd. Hij kon er nog niet helemaal bij. Misschien nog een dag, misschien... Nina keek hem scherp aan. Ze had thee met honing voor hem neergezet en was groenten aan het snijden. De beker was bijna koel genoeg om mee naar zijn kamer te nemen.

Cherie was terug naar Marseille. Victor had haar ergens van beschuldigd en oma had haar weggestuurd. Hij had oma nog gezegd dat Victor loog. Dat had niet geholpen.

Het was niet gestopt nadat Victor hem met de fiets omver had gereden. Het was het begin geweest. Hij had overal blauwe plekken. Als Victor de kans kreeg, gaf hij hem een stomp of schop op zijn rug, benen en borst. Altijd stiekem, nooit als er iemand bij was.

Nina was de nieuwe au pair. Ze kwam uit Polen. Ze had ook al geleerd Victor uit de weg te gaan.

Achter Nic ging de gangdeur open en kwam Victor de keuken in. Sinds Cherie weg was, zette Victor zijn fiets achter het huis in plaats van aan de

zijkant. Nu ging hij iedere keer door de keuken. Te laat hoorde Nic Victor recht op hem afkomen in plaats van naar de keukendeur. Victor liep tegen de kruk aan en Nic viel op de grond. Toen hij overeind probeerde te komen, wankelde hij en duwde Victor hem weer naar de grond.

‘Idioot. Je kunt niet op een kruk blijven zitten en je kunt niet staan. Spast. Je hoort in een inrichting.’

‘Hé. Stop daarmee. Niet doen.’ Nina stapte naar voren. Een kop kleiner maar plotseling niet bang meer voor Victor.

‘Wat wil jij, terug naar Polen? Je hoeft het maar te zeggen dan zetten we je weer op de trein.’

Nina schrok maar bleef staan.

Er knapte iets in Nic. Met een enorme hoge harde schreeuw stortte hij zich op Victor en stompte hem in zijn kruis. Victor sloeg dubbel. Nic pakte de hete thee van het keukenblad en gooide die naar het gezicht van Victor.

Hij miste. De thee, niet de stomp. Victor schreeuwde en stortte zich op Nic. Hij stompte en sloeg waar hij maar raken kon. Nina probeerde hem tegen te houden maar kreeg ook een klap en viel, ze gilte ook. Nic merkte dat hij nog steeds gilte, schreeuwde, krijste. Hij kon niet ophouden. Dit was het. Hij wilde weg. Hij ging naar het licht in zijn hoofd.

Een klap, de keukendeur vloog open. Nic deed zijn ogen weer open en daar kwam mevrouw Vong naar binnen. Ze schoot door de keuken, nee ze vloog. Ze bewoog zo snel dat Victor niet doorhad wat er gebeurde tot mevrouw Vong voor Victor stond en haar rechterarm naar hem uitstreckte. Hij vloog twee drie meter door de keuken tot de gangdeur hem tegenhield. Mevrouw Vong hielp Nina overeind.

Nic wapperde met zijn handen. Hij krijste nog steeds, hij kon niet meer ophouden. Het licht begon hem op te nemen.

Mevrouw Vong en Nina liepen naar Nic, zijn ogen waren open, niet gefocust. Leeg, net of hij er niet meer was.

De ogen van mevrouw Vong waren zo verdrietig, zo verdrietig. Hij ging verder naar haar ogen. Zwarte ogen dat had hij nog nooit eerder gezien.

Ogen die zien maar niets meer geven. Niets te lezen. Geen nieuwsgierigheid. Geen interesse. Alleen zien. Geen beoordeling. Hij voelde zijn eigen verdriet komen. Nic keek in ogen die niet gewend waren

dat er werd teruggekeken. Er kwam nieuwsgierigheid. Wie was dat met die ogen. In die ogen voelde Nic een verdriet bij hemzelf dat nog nooit was geweest. Het was altijd geloken, gesluierd. Terug. Niet dat. Hij ging weer naar het licht. Zijn ogen werden leeg.

De zwarte ogen gingen weer sluiten, ze werden harder. De mond werd gesloten, de lippen op elkaar geklemd. Zwart haar om een gezicht met zwarte ogen.

‘Regarde moi.’ Mevrouw Vong wilde dat Nic naar haar keek. Ze sprak Frans.

‘Regarde moi.’

Zijn armen wapperden nog steeds en hij gilte ook nog steeds.

Hij keek naar haar.

‘Retourne. Retourne.’ Kom terug. Dat verstond hij. Hij wilde wel een klein beetje. Maar niet meer. Dit was genoeg. Retourner is retour. Retour is van weggeweest thuiskomen, ergens zijn en dan naar huis gaan. Hij wilde weg, niet ergens heen. Niet naar een andere of een betere plek. Dit was zijn plek niet.

Zij legde de palm van haar rechterhand op zijn linkerwang. Een sterke hand. Zo sterk waren zijn handen niet. Aarzelend bewoog hij zijn linkerhand en hield die tegen haar rechterwang. Haar linkerarm omvatte hem. Hij leunde in haar en zuchtte. Hij deed zijn ogen dicht en liet zich door het licht opnemen.

Zij voelde dat zijn lichaam verslapte. Ze drukte hem stevig tegen zich aan, tilde hem op en liep naar de divan. Oma Em die op het geluid was afgekomen, keek haar aan en vroeg zich af wat ze moest doen.

Victor zei: ‘Dat kleine ettertje...’

‘Ta gueule.’ Kop dicht. Nic kwam terug en keek door zijn oogleden naar het gezicht van mevrouw Vong. Cherie was een keer boos op hem geweest. Een keer. Ta gueule. Kop dicht. Toen hij het herhaalde had ze hem aangekeken, haar rechterwijsvinger omhoog gehouden en haar hoofd nee geschud.

Nic hoorde oma Em en mevrouw Vong praten. Nu sprak ze weer Nederlands. Hij was te moe om te kunnen volgen wat er gezegd werd. Oma ging bellen. Met mevrouw Groen, de moeder van Liza, de huisarts.

‘Ik denk dat hij al weken niet eet. En al dagen niet drinkt,’ zei Nina. ‘Hij neemt iedere keer het eten mee naar zijn kamer en komt met een leeg bord terug. Ik zie hem niet eten. Al weken niet.’

Ze haalde diep adem: ‘Ik hoor zijn wc doorspoelen. Als ik er naar vraag, kijkt hij me aan en zegt niets. Hij zegt sowieso weinig.’

Oma Em schudde haar hoofd. ‘En drinken?’

‘Sinds twee dagen neemt hij ook de thee mee naar zijn kamer. Ik zie het hem niet drinken.’

Oma Em werd boos. ‘Waarom heb je niets gezegd?’

‘Die kleine aansteller. Het is een dramaqueen, een leugenaar. Dat joch is achterlijk.’ Victor kwam op Nic af maar werd met een blik door mevrouw Vong tegengehouden.

Nina keek angstig naar oma Em en naar Victor. ‘Ik heb het tegen meneer Victor gezegd, die zou het u vertellen.’

‘Dat is onzin. Niet waar. Hetzelfde als met die stomme Française.

Leugenachtig volk. Je kunt ze niet vertrouwen.’

‘Wat is niet waar?’ De stem van opa Cor klonk vanuit de gangdeur door de keuken.

Het maakte niet meer uit, hij ging toch weg, hij kon het nu wel vertellen.

Nic ging staan en liep hinkend en wankelend naar het midden van de keuken. Victor liep naar opa Cor om hem antwoord te geven. Opa hield hem tegen en maakte hem duidelijk te wachten. Toen Nic het midden van de keuken stond, hield hij stil en keek rond.

‘Dramaqueen.’

Opa maakte Victor duidelijk stil te zijn.

Nic trok zijn trui uit en zijn hemd. De blauwe plekken op zijn armen, rug en borst waren duidelijk zichtbaar. Oude plekken die al bijna niet meer zichtbaar waren en nieuwe rode pijnlijke plekken.

Met fluisterende stem vroeg opa; ‘Hoe kom je daar aan?’

Nic zag dat oma wilde wegstaren, Nina had de handen voor haar ogen en mevrouw Vong keek hem recht in de ogen.

‘Ik heb het regelmatig gezegd, het is een onhandig joch. Accident prone.’

Nic ging op de grond zitten, trok zijn schoenen uit en ging staan terwijl hij zijn broek uit deed.

Ook zijn benen zaten onder de blauwe plekken. Hij trok zijn schoenen weer aan. Hij had een hekel aan op blote voeten lopen. Hij trilde op zijn benen. Hij wiegde op zijn benen. Mevrouw Vong wilde hem weer vasthouden. Niet beetpakken maar vasthouden. Hij draaide weg, niet nu. Iedereen pakte hem altijd beet. Alleen Cherie en Liza hielden hem soms vast. Liza hield hem soms vast. Hij moest nog even terug. Hij wilde alles zeggen. Een keer. Dan kon hij weg. Alles zeggen. Dan wisten opa en oma waarom.

‘Vorig jaar met die pleisters en moules frites?’ Zijn stem klonk hees, monotoon en mat. Hij keek naar zijn oma. Die knikte.

Nic wijst naar Victor. ‘Hij reed mij van achter met de fiets tegen de muur aan.’

‘Wat een fantast. Achteraf verhaaltjes vertellen. Wat probeer je hier mee te bereiken?’ Victor zag er woedend uit. Met opa en oma erbij durfde hij niets. Hoewel mevrouw Vong hem ook angst inboezemde. Een veeg en hij lag drie meter verderop.

‘Toen ik de verbanddoos uit de gangkast had gepakt, gleed de gangdeur uit mijn handen en knalde de deur dicht.’

Nic deed na wat er gebeurd was. Hij danste op de plek. In zijn onderbroekje op schoenen.

Mevrouw Groen en Liza stonden bij de keukendeur. Mevrouw Groen hield Liza tegen die naar hem toe wilde komen.

‘De moeder kwam boven aan de trap en riep dat ik een kluns was. Een achterlijke idioot. Dat ik niets goed kon doen. Ze wilde niet dat ik haar zo zag, riep ze. Ze zei dat ze me haatte.’

Het was doodstil geworden. Nic stond met zijn hoofd gebogen. Hij wiegde met de armen om zich heen. Een stap naar voren en een stap naar achteren. Een stap naar links en een stap naar rechts.

Hij keek naar mevrouw Vong.

‘Cherie heeft me toen bepleisterd. Liza kwam en belde haar moeder. We gingen moules frites eten. Ik wilde niet meer over Victor of de moeder praten dus hield ik mijn mond. Liza hield me vast.’

Nic stond met de armen om zich heen. Hij voelde hoe het licht in zijn hoofd dichterbij kwam. Nog even. Een stap naar rechts en een stap naar links. Een stap naar voren en een stap naar achteren. Een stap naar links en een stap terug.

‘Victor stompt en schopt, iedere keer als ik niet oplet.’ Nic sloeg en schopte om zich heen.

‘Hij kneep ook Cherie, blauwe plekken.’ Nic kneep hard met zijn handen.

‘Ik was bang dat hij ook Liza zou knijpen.’

‘Hij zei ook dat hij ervoor zou zorgen dat ik een kindertehuis voor achterlijke kinderen zou komen. De moeder wilde dat ook, zei hij. Hij zorgde ervoor dat Cherie weg moest.’

Nic hield zijn hoofd schuin en keek naar mevrouw Vong.

‘C’est suffit. Genoeg.’

Hij ging rechtop staan en keek naar zijn oma. Een stap naar voren en een stap naar achteren.

‘Niet meer. Ik wil weg. Niet naar een kindertehuis. Niet ergens heen. Gewoon weg. Niet meer hier zijn. Naar het licht.’

Hij deed zijn ogen dicht en glimlachte.

‘Ik ben er bijna. Als ik niet eet en drink is het makkelijker om weg te gaan.’

Om hem heen brak een pandemonium los. Alles en iedereen riep door elkaar. Oma, opa tegen Victor, Nina, mevrouw Groen.

Mevrouw Vong was als eerste bij hem en tilde hem op, hield hem vast. Tegen zich aan. Ze rook heel lekker.

Liza was er ook, hij rook haar en voelde haar handen om zijn hoofd. Ze pakte zijn hoofd beet en draaide zijn hoofd naar haar toe. Die ijsblauwe ogen en witblonde vlecht.

‘Jij gaat niet weg.’ Dit was een boze Liza.

Nic haalde zijn schouders op.

‘Nee. Geen schouderophalen. Jij gaat niet weg.’

Hij was moe, hij had gezegd wat hij wilde.

‘Wie moet mij anders helpen met mijn wiskunde?’

Nic lachte. Hij hield een hand voor zijn mond.

Mevrouw Vong keek hem aan als of hij iets heel vreemds deed.

‘Wat?’ Oma’s stem klonk fel.

Nic dook weg tegen mevrouw Vong aan. Liza pakte de deken en deed die om hem heen.

Ze draaide zich om naar oma.

‘Vorig jaar leerde ik Nic alle rekenen en taal van de lagere school. En nu helpt hij mij met algebra en meetkunde, daar is hij erg goed in.’

Oma keek naar Nic: ‘Nic?’

‘In wiskunde. Niet in uitleggen. Dat vind ik moeilijk.’

Oma was totaal verward.

Liza’s moeder stond naar hem te kijken. ‘Mag ik je onderzoeken?’

‘Mijn naam is Nic.’ Hij stak zijn pols naar haar toe.

Ze begon te lachen en stak haar armen uit. Mevrouw Vong liet hem gaan.

‘Als jij je dat van vorig jaar nog herinnert, dan is het wel goed.’

Liza’s moeder nam hem op schoot en luisterde met een apparaat naar zijn borst. Ze keek naar beneden naar zijn tengere lichaam. Ze sloeg haar armen om hem heen en fluisterde in zijn oren.

‘Zou je nog even willen wachten met weggaan?’

Nic deed zijn ogen dicht. Hij was zo moe.

Bij de gangdeur stonden opa en Victor heftig tegen elkaar te praten.

‘Eruit, weg hier.’ Opa duwde Victor richting keukendeur. ‘Jij verdwijnt nu uit dit huis. Je gaat nu je koffers pakken. Nu. Direct. Als je er hulp bij nodig hebt, bel ik Dirk voor je.’

Dirk werkte in de bouw voor opa en met Dirk wilde je geen ruzie, groter dan iedereen en een keer zo breed.

‘Dit zal Marga niet leuk vinden. Als ze dit hoort...’

‘Dan mag ze kiezen. Als ze jou wil blijven zien dan gaat ze met jou mee en wordt door jou verzorgd of in een verpleeghuis. Of ze blijft hier boven met haar verpleegster. Maar jij komt dit huis niet meer in, nooit meer. En

als ik jou was zou ik me haasten. Alles wat van jou hier over zestig minuten nog is, flikker ik op straat.'

'Cor!'

Opa kijkt strak naar oma. 'Ja lieverd.'

Opa kijkt terug naar Victor: 'En als ik jou over zestig minuten onder ogen kom, schop ik je eruit. Waar haal je verdomme het gore lef vandaan? Een kind van vijf. Mijn kleinzoon van vijf.'

Opa draaide zich om naar oma, hij had glanzende ogen maar die ogen keken haar aan of hij vuur kon spuwen.

'Wat was er?'

Oma schrok terug, ze zag er moe en oud uit. Ze keek naar opa en naar Victor en naar Nic.

'Je hebt gelijk. Helemaal gelijk. Groot gelijk.'

Nic keek naar Liza's moeder. Nina gaf hem een kop thee, keek naar Liza's moeder. 'Lauwe groene thee met veel suiker zoals u vroeg.'

Liza's moeder was altijd lief voor hem. Hij keek haar aan en Nina.

'Dank je wel.' Hij haalde zijn schouders op. 'Ik wacht nog even, ik ben wel heel erg moe. Ik wacht al lang.'

Hij ging staan met zijn kop thee, liep naar mevrouw Vong en ging weer bij haar op schoot zitten. Ze keek hem wat verwonderd aan en sloeg toen de deken weer om hem heen.

Hij dronk zijn thee op. Liza zat aan zijn schoenen te friemelen.

'Ik ben heel moe, ik ga even slapen, ik ga niet weg.'

'Is het goed als Liza je vasthoudt? Ik moet even bellen.'

Hij ging liggen onder de deken en Liza ging achter hem liggen met een arm om hem heen.

'Je mag me niet weer zo wegduwen.'

Hij trok haar arm om zich heen. Hij had ervoor gezorgd dat Liza niet meer kwam. Hij had niets meer gezegd en steeds afgebeld en niet gezegd waarom.

'Ik duwde je niet weg.'

Liza haalde adem. Ze wilde hem vertellen wat ze er van vond. Ze haalde nog een keer adem.